

[Hartvig Frisch.]

har fremhævet i de første Bemærkninger, jeg fremsatte. Jeg kan ogsaa nævne, at Hemmeligholdelsen paa Rigshospitalet ikke mere spiller nogen praktisk Rolle, idet det viser sig, at efter Loven om offentlig Forsorg er Hospitalet stillet over for det, at de paagældende Myndigheder i alle Tilfælde, hvor der er Tale om sociale Udbetalinger, skal have Navnet at vide. I alle de Tilfælde faldt Hemmeligholdelsen altsaa væk, og det vil, efter hvad jeg har set af de Opgivelser, der findes, praktisk talt sige i de allerfleste Tilfælde.

Men man maa være klar over, at der dog bliver tilbage nogle Tilfælde, hvor Kvinden vil sige: Jeg vil sætte alt ind paa ikke at skulle opgive, hvem der er Fader til Barnet! Hvis Kvinden fastholder dette, vil hun blive straffet med Bøde; og dertil kommer, at hvis der paa et senere Tidspunkt skulde blive rejst Faderskabssag, saa vil Kvinden ikke kunne nægte at opgive Faderens Navn alene med det Resultat, at hun bliver idømt Bøde, men hun vil efter den foreslaaede Ændring i Retsplejelovens § 456 k. falde ind under Tvangsmidler mod Vidner, der udebliver eller vægrer sig ved at svare, jfr. §§ 177 og 189 i Retsplejeloven, og disse Tvangsmidler omfatter bl. a. Tilbageholdelse i Tilfælde af Nægtelse.

Jeg nævner dette, fordi den Ret, som har været følt som en personlig vigtig Ret, i hvert Fald af visse Kvinder, som for enhver Pris ikke har villet udlevere Navnet paa den Mand, der har besvangret dem, herved er ophævet. Jeg er enig i den Betragtning, at naar Lovgivningen i det væsentlige gaar ud paa at sikre Barnets Stilling, saa maa man ogsaa tage Konsekvensen deraf. Men det kan ikke helt nægtes, at man i visse Tilfælde vil kunne komme til at gribe ind i en Kvindes personlige Retsfølelse, hvorfor jeg synes, der i hvert Fald kunde være Grund til at overveje det nærmere, selv om jeg maa indrømme, at jeg efter at have gennemtænkt, om det ikke skulde være muligt at naa frem paa anden Maade, er klar over, at man ikke kan opnaa Hensigten: at stille Barnet saa gunstigt som muligt, uden at saavel Hemmeligholdelsen paa Rigshospitalet som denne Ret for Moderen til at nægte at opgive Faderens Navn maa bortfalde.

Som en rent historisk Oplysning skal jeg tilføje, at Bestemmelsen om Hemmeligholdelsespligten, da den blev indført under Enevælden, var et socialt Fremskridt for Kvinden i Sammenligning med de tidligere herskende Forhold. Nu har Udvik-

lingen ført med sig, at man kan konstatere, at det faktisk ikke længere har nogen praktisk Betydning. Men jeg er dog overbevist om, at man med den nu foreslaaede Lovbestemmelse kommer til at træde Kvindens Ret noget nær, selv om jeg ser, at netop Dansk Kvindesamfund har rejst dette Krav for Barnets Skyld.

I Lovforslagets § 21 bestemmes det, at Bidragspligt kan paalægges Moderen, naar hun ikke har Forældremyndigheden. Saa vidt jeg har forstaaet, betyder dette en Udvidelse af Moderens Bidragspligt, men maaske har det i Virkeligheden allerede været den gældende Praksis.

Jeg vil gerne endnu nævne den foreslaaede Affattelse af Retsplejelovens § 456 l., hvor der udtrykkelig siges, at enhver, der er inddraget som Part i Sagen, „er forpligtet til at stille det for Undersøgelsen nødvendige Materiale til Raadighed“. Med Ordet „Materiale“ maa menes Materiale til Blodprøven, altsaa Blod. Gennem Blodprøven er man jo kommet til en Metode, som paa en Række Omraader har vist sig at kunne overflødiggøre den gamle Fremgangsmaade med Æden, hvad jeg tror, alle vil være enige med mig i er et betydeligt Fremskridt. Paa den anden Side ligger den videnskabelige biologiske Forskning paa dette Omraade saaledes, at man kan konstatere negativt, altsaa hvem der ikke kan være Faderen, men i positiv Retning kan man ikke føre noget Bevis: Ikke desto mindre er det vigtigt, at vi med Hensyn til Faderskabssager faar ført den nye Fremgangsmaade, som jo allerede er ved at blive Praksis, ind i Lovgivningen, og at man tager det videst mulige Hensyn til de videnskabelige Fremskridt, der her er gjort.

Naar jeg til Slut skal beskæftige mig med den tredje Part, nemlig Manden, og se paa de Ændringer, der fremkommer for hans Vedkommende, vil det være uundgaeligt, at jeg paa visse Punkter kommer til at gentage, eftersom det, der er afgjorte Fremskridt for den ene Part, vil være noget, der sker — jeg vil ikke sige paa den andens Bekostning, skønt det kan man jo godt i visse Tilfælde sige, nemlig for saa vidt det drejer sig om Underholdsbidrag —, men det vil være noget, der griber ind paa den andens Omraade. Dette gælder i første Linie med Hensyn til Arven, idet det foreslaas, at de uden for Ægteskab fødte Børn skal arve paa fuldkommen lige Fod med Ægtebørn, og der staar udtrykkelig ikke blot, at de arver, men ogsaa at de arves, saa de er i Henseende til Arv fuldt ligestillede.

Jeg forstaar Bestemmelsen saaledes, at det udelukkende drejer sig om virkelig kon-